Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

2

Nabluk

(ZIE BLADZIJDE 16.)

Fr. Craenhals

Rond KUIFJE's Kerstboom

DONDERDAG, 21 December was een hoogdag voor talrijke kinderen uit verschillende Brusselse scholen. Jullie raden het reeds, die Donderdag werden de kaarsen ontstoken van de grote kerstboom, die dank zij jullie hulp, rijk beladen was.

Zo talrijk waren de kleine gasten dit jaar, dat ze met een speciale autobus in de stad werden afgehaald. Ze genoten van die rit langs de besneeuwde wegen naar Boschvoorde. Ik denk dat het de laatste dagen zo sneeuwde omdat alle kinderen zoveel houden van een witte Kerstmis...

In de grote, smaakvol versierde zaal van een mooi huis in Boschvoorde bleven ze sprakeloos in de deuropening staan. Ze hadden geen ogen genoeg om de vijf meter hoge kerstboom te bewonderen en toen ze naar de feesttafel keken kregen ze het water in de mond. Neen, ze hoefden niet lang te wachten om al die heerlijkheden te mogen naar binnen spelen. De chocolade- en slagroomtaartjes waren zo lekker, dat ze er muisstil bij werden. De kleuters werden vergast op enkele mooie liederen, ze dansten allemaal een vrolijke rondedans mee en volgden dan met spanning de poppen van Mijnheer Peruchet, die voor de gelegenheid mooier en levendiger waren dan ooit.

Buiten begon het te donkeren en hier en daar hoorde men een klein stemmetje :

— Is 't nu reeds gedaan ?

— Ik wil nog nie[illegible] [illegible]rug [illegible]r de

— Zou het Kerstmannetje mijn pop wel hebben meegebracht ?

En het Kerstmannetje kwam, niet met een sneeuwwitte baard en een fluwelen mantel doch in de gedaante van een lieve, blonde dame. En dat Kerstmannetje had niets vergeten ! Niet de poppen, niet de electrische treinen en niet het snoepgoed en de oranjeappelen. Dat Kerstmannetje had ook, en misschien wel voor alles, gedacht aan warme pullovers aan wintermantels en nog zoveel andere zaken.

Toen de kinderen weer in de autobus zaten waren ze zo gelukkig dat ze hun ogen sloten om na te dromen over dit Kerstfeest...

Hier gaat dan een hartelijk « dank » aan : het grootwarenhuis Bon Marché, de firma's Bois-Manu, Gamy, Geta en Victoria die veel bijdroegen tot de verwezenlijking van dit feest. Dank ook aan alle vrienden die ons hun penning schonken.

ZEVENDE LIJST

Stortten 1.000 frs. : Het grootwarenhuis « AU BON MARCHE », Brussel. - **100 frs. :** Catherine De Lannoit; Hubert, Cecilia, Agnes, Etienne en François Durt; Sacha Scherechrosky; Léon, Charles en Pierre Demol; Taverne uit het Groot Hertogdom; Onbekend uit Tilleur; Onbekend (W.S.L.); Onbekend uit Brussel; Dominique Peel; B. Meunier. - **50 frs. :** Jean-Jacques Barbieux; Pilny J.; Quatuor Markoff, Gent; Raoul Vander Goten; Verhiest, André en Jean-Pierre Lepla; Freddy en Blanchette Labert; Michel Wolkowiez. - **40 frs. :** Ray de Ceuster; Eugene Oostens; Jacques en Claire Jangoux. - **25 frs. :** Tony Crickx, Helsen; Monique en Roland Radermecker; Raymond Nicolaï; André Thayse. - **20 frs. :** Sempels; Toussaint Thise; J. Vanden Eynden; Roland Doms; Raymond Cacheux; Leo van Geersdaele; Albert Meeus; Jean Hautenauwe; M. Verdist; Helene Degreve; Maurice Verelst; Jacques Beyens. - **15 frs. :** Philippe Cardyn. - **10 frs. :** Sydney Royakkers; William Pauwels; C. Verstraete; Raymonde Pirotte; Paul Bourgeois; Philippe Dareis. - **5 frs. :** Jacques Wauters.

Totaal van de zevende lijst ....frs.	2.965.—
Totaal van de vorige lijsten	21.921.—
Nieuw totaal	24.886.—

Bovendien werden ons door Michel Waxman, uit Brussel, twee mantels voor meisjes geschonken.

Aan alle Kuifjesvrienden hartelijk dank !

Hierboven : Een autobus bracht de gasten naar Boschvoorde.

Hieronder : Ze laten het zich smaken !

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Ridder Jan heeft bijna al zijn rijkdommen aan de armen geschonken. Op een avond heeft hij geen brood meer en bekijkt de ring van zijn vader om deze eventueel te verkopen. Een rover bespiedt hem...

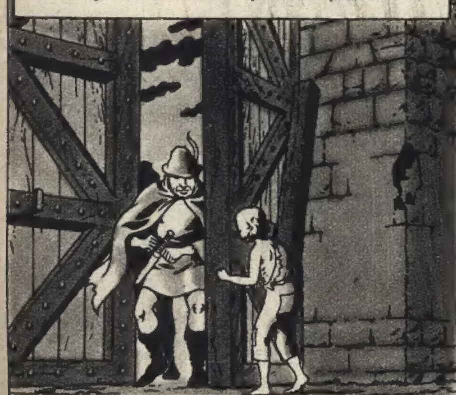

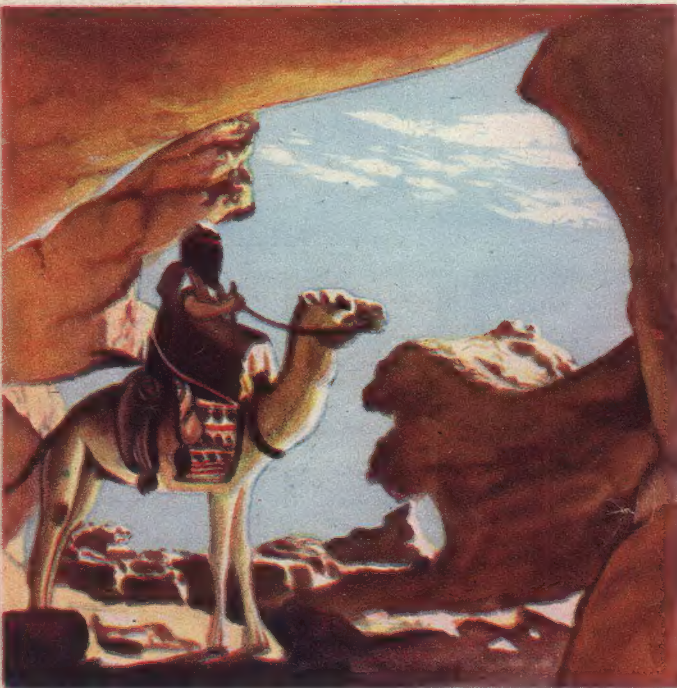
(Wordt voortgezet.)

Een berggids die schrijver werd

ROGER FRISON-ROCHE, die een paar weken geleden te Brussel was, is een groot athletisch gebouwde man met zwart haar, waardoor hier en daar wat zilver schemert, een basstem, een open, vriendelijke glimlach en blauwe ogen die gewoon zijn aan wijde horizonten. Jullie vinden dat misschien niets bijzonders, maar als ik jullie vertel dat hij een berggids en vriend van de onlangs verongelukte René Payot, een wereldreiziger en bovendien een schrijver van formaat is, wordt het al wat anders, niet ? Doch, ik ga jullie de geschiedenis van deze schrijver, van het begin af, vertellen.

ROGER FRISON-ROCHE werd geboren te Parijs in 1906. Toen hij dertien was, zei z'n moeder : « Ik heb geen geld meer, jongen, je zult moeten gaan werken ». « Ik wil reizen », antwoordde hij. « Goed, dan ben je bij het Reisagentschap Cook op je plaats », zei z'n moeder. En Roger werd bij Cook aangenomen als groom. Het was niet zo kwaad, vertelt de schrijver, want men gaf er avondlessen en ik kon vlug Engels en Italiaans. Toen hij zeventien was, trok hij naar Chamonix in de bergen, werd er berggids en skileraar en onderscheidde zich als alpinist. Hij werkte toen reeds mee aan verscheidene dagbladen en in 1935 werd hij als officiële gids met een Franse expeditie naar de bergen van de Sahara gezonden. Hij verliest zijn hart aan het woeste, droge gebied, en bij zijn terugkomst schrijft hij er een boek over dat dra bekendheid verwerft. Frison-Roche keert twee jaar later naar Algiers terug en wordt er journalist. In 1940 verschijnt zijn boek « Premier de Cordée », een spannende roman over de bergen en het leven van de berggidsen, die later verfilmd werd. Frison-Roche wordt dan oorlogscorrespondent, wordt krijgsgevangen genomen en naar Frankrijk gezonden waar hij weet te ontsnappen. Hij vervoegt het maquis en is luitenant van een regiment Berggidsen bij het einde van de oorlog. In het laatste werk van Roger Frison-Roche, getiteld « La Piste Oubliée », hebben we een en ander gelezen dat jullie beslist zal interesseren...

DUIZEND KILOMETERS DOOR DE GROTE WOESTIJN

De Sahara is het rijk van de zon en de dood. Ze is 6.000 km. lang en 3.000 km. breed (of de afstand van Moskou naar Parijs). Het is een schoon en tegelijk vreesaanjagend land waar de mens de eenzaamheid, de hitte, de koude, de stilte, het huilen van de wind en de dorst moet trotseren. Door dit land rijdt Frison-Roche met zijn kamelen duizend kilometers ver tegen een gemiddelde snelheid van vier kilometers per uur...

DE TIJD BESTAAT NIET !

Het heeft in de woestijn niet zoveel belang of men ze tegen 4 km. of tegen 12 per uur doorkruist, want de tijd bestaat er eenvoudig niet. Op een dag ontmoette Frison-Roche, langs de weg doorheen de woestijn, drie Arabieren. Ze wachtten sedert twee weken op een vrachtwagen die hen zou liften en, indien nodig, waren ze bereid nog twee weken te wachten zonder het geduld erbij te verliezen.

ALLEEN MANNEN VAN IJZER EN STAAL

kunnen, op de wijze waarop de schrijver het deed, de woestijn exploreren. Hij immers, volgde hiervoor niet de aangelegde wegen, doch sleet zelf vele weken het nomadenleven van de Arabieren. Op de bergen daalt de thermometer 's nachts tot 15° onder nul. Men moet de ijslaag breken om de kamelen te kunnen drenken en een uur nadat de zon gerezen is, staat heel de zandvlakte in lichte laaie. Het zand kan 50°, ja zelfs 60° heet zijn, en het is onmogelijk er over te lopen, zelfs al bescherm je je voeten met dikke zolen. Het water is er het kostbaarste ding ! Denk niet dat het water, dat men hier en daar aantreft, helder en klaar is; het is troebel, riekt slecht en men ziet er honderden kleine, zwarte beestjes in wemelen...

Op een dag, zo vertelt Frison-Roche, bemerkte Hora, een oude kameeldrijver, dat zijn zwarte kameel verdwenen was. Hij is ingeriemd en kan niet ver zijn, dacht Hora, en ging op zoek zonder iemand te verwittigen. Hora ging meer dan 70 kilometers, doch vond zijn kameel niet. Wanhopig keerde hij op zijn stappen terug... zonder gedronken te hebben, want hij had vergeten water mee te nemen !

Aan de overige kameeldrijvers, zei Hora : « Mijn zwarte kameel is terug naar huis, naar de oase gelopen ! »

— Onmogelijk ! antwoordde men hem. Een kameel die aldus ingeriemd is kan geen twee duizend kilometers lopen !

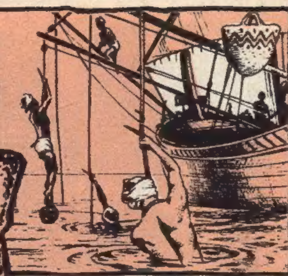
Hora zei niets, maar verschillende maanden nadien vond hij zijn kameel waarachtig terug thuis. Het weerstandsvermogen van zo'n woestijnschip grenst aan het ongelooflijke. Ze drinken heel zelden, doch als ze zulks doen, zwelgen ze tientallen liters vocht naar binnen, zodat hun lichaam als 't ware een waterreservaat is dat ze kunnen ledigen tijdens de eindeloze marsjen door de hitte en het zand. Niets schrikt hen af, noch het drijvend zand, noch de stenen, noch de steile bergwegen ! Ze kunnen brullen als een leeuw, doch laten dit gehuil slechts horen als ze gewond of uitgeput zijn.

EENS WAS DE SAHARA EEN VRUCHTBAAR LAND...

En het is te danken aan de kameel dat de Sahara voor de mens toegankelijk is. Men vergeet niet alleen de tijd in dit land, doch ook de afstand. Toen Frison-Roche en zijn gezellen over de drieduizend meter hoge bergen, nabij Hoggar waren, moesten ze door de meest dorre en eenzaamste streek van de Sahara. Dagen lang marsjeerden ze zonder een plasje water te ontdekken ! Aan de einder zagen ze echter de silhouetten van vreemde, blauwglanzende bergen. Ze stapten vlugger, want ze dachten er binnen enkele uren te zijn. « Het is nog vier dagen gaan » sprak toen hun gids en hij had inderdaad gelijk. En toch is de Sahara niet altijd een woestijn geweest ! Men heeft stenen gevonden waarin teksten gegrift stonden; hieruit kon worden opgemaakt dat deze woestijn duizenden en duizenden jaren geleden een vruchtbaar en voorspoedig land was !

DE PARELVISSERS

Op bede van Jesselton, kapitein van een Hollands schip, heeft de Portugese gouverneur van Ceylon, een parelvangst georganiseerd. De Hollander bewonderde de gevonden parel...

's Avonds klimmen de twee vrienden aan boord van de Amaranth...

Er wacht hen een uitgelezen maal...

Vooraleer de zaal te verlaten, fluistert Jesselton een paar woorden tot Kubler, die niet helemaal nuchter is...

De kajuit van de kapitein is ruim en fijn ingericht...

(Wordt voortgezet.)

Volgende Donderdag :

VAN JESSELTON WERPT HET MASKER AF !...

Een Meester met de Schaar

De Parnassos

De man over wie ik jullie vandaag een en ander wil vertellen, is geen kleermaker, al heb ik hem in de titel voorgesteld als een meester met de schaar. In onze vorige jaargang hebben we eens een reportage gepubliceerd, onder de titel schaduwspel, over een kunstenaar die op de Brusselse foor in een paar minuten een silhouetportret van de voorbijgangers kon maken. De kunst waarin de man op de kermis een bewonderenswaardige perfectie bereikt heeft, is reeds enkele eeuwen oud. Rond 1750 ontstond er te Parijs en te Wenen een mode die men in het Frans « le découpage » noemde en in het Duits « Schärenschnitt ».

DEZE mode bestond hierin dat men met een schaar versieringen en personages uitknipte in zwart, wit of gekleurd papier en die knipsels op een stuk karton van een contrasterende of aanvullende kleur plakte. Uit deze mode groeide een nieuwe, eigenaardige portretkunst, waarover we bij gelegenheid eens wat meer bijzonderheden zullen vertellen : de schaduwportretten ofte silhouetten. De naam silhouette komt van de Franse minister van Financiën, Etienne de Silhouette, die zich door zijn hatelijke maatregelen inzake belastingen de volkswoede op de hals haalde. Daar dit heerschap een schraal en onbeduidend mannetje was, noemde men alles dat er maar armelijk uit zag « à la silhouette ». De schaduwportretten waaraan deze minister van Financiën zijn naam gaf, mogen wel alles behalve schraal genoemd worden, dat zullen de afdrukken die we op deze pagina brengen wel duidelijk bewijzen.

Pastorale

IN de XVIIe eeuw toen de mode van de silhouetten hoogtij vierde, leefde er te Genève een begaafde kunstenaar van adelijken bloede : ridder Huber. Van jongsaf had ridder Huber een buitengewone aanleg voor het tekenen aan de dag gelegd, en deze aanleg ging gepaard met een scherp observatievermogen wat wel de beste aanvulling van een tekentalent mag genoemd worden.

Ridder Huber legde zich toe op het snijden van schaduwbeelden en silhouetten en oogstte met zijn kunst veel sukses aan de hoven van de groothertog van Hessen en de koning van Sardinië, waaraan hij als officier een tijd lang verbonden was. Ridder Huber voelde zich echter meer aangetrokken tot de schone kunsten, dan tot de krijgskunst en hij hanteerde met enthoesiasme en gratie penselen, pastels, burijnnaald en schaar. In de geschiedenis van zijn tijd staat hij vooral bekend als portrettist van de grote Franse schrijver Voltaire en als meester van de silhouetkunstenaars.

De Zomer

Ridder Huber's silhouetten raakten in zeer korte tijd over heel Europa verspreid, omdat hij werkte in de omgeving van Voltaire die met alle Europese groten in correspondentie was. Van overal vroeg men naar portretten, landschappen en stillevens. Alhoewel hij zoveel bestellingen kreeg, is het silhouetsnijden nooit de broodwinning van de beroemde kunstenaar geweest. Na zijn militaire periode aan de hoven van de Duitse- en Italiaanse prinsen, werd hij magistraat van zijn vaderstad Genève. Hij besteedde aan zijn schaarkunst slechts weinig tijd, want hij was niet alleen rechtsgeleerde, maar ook musicus, schilder en zelfs natuurkundige; hij heeft ons een merkwaardige studie over de roofvogels nagelaten.

HET zal onze lezers natuurlijk interesseren hoe ridder Huber te werk ging bij het snijden van zijn mooie portretten en taferelen. Eerst gebruikte hij slechts een schaar, maar later bediende hij zich van een zeer fijn mesje dat hij gebruikte als een potlood om zijn figuren uit te snijden. Ziehier hoe een tijdgenoot van de ridder zijn werkwijze beschrijft : « Men zou gezegd hebben dat hij ogen had aan zijn vingertoppen. Met zijn handen achter zijn rug sneed hij portretten die zo gelijkend en zelfs nog beter waren, dan wanneer hij ze met een potlood zou getekend hebben. Hij had het beeld van Voltaire zo sterk in zijn hoofd, dat hij de grote schrijver, zelfs wanneer hij afwezig was, met zijn schaar dromend, lezend, schrijvend en handelend in om het even welke houding kon voorstellen. Ik heb landschappen van zijn hand gezien die in wit papier uitgeknipt waren en waarin het perspectief met een bewonderenswaardige kunde geobserveerd was. »

In de keuze van zijn onderwerpen was ridder Huber zeer ruim. Zijn eerste silhouetten had hij gemaakt voor zijn eigen plezier en om zijn kinderen te amuseren. Later sneed hij de portretten van de mensen uit zijn omgeving. Maar hij maakte ook taferelen waarbij verschillende personages of dieren uitgebeeld werden. Daarvoor inspireerde hij zich nu eens aan zijn lektuur, dan weer aan een landschap, of soms zelfs aan een vrolijke anecdote die een van zijn vrienden hem verteld had.

WANNEER men zijn schaduwbeelden en portretten bestudeert, dan moet men de buitengewone juistheid van zijn tekening steeds bewonderen. Het perspectief dat hij met zijn bescheiden middelen slechts zeer beperkt kan weergeven, wordt toch steeds geëerbiedigd en met een buitengewone vaardigheid gesuggereerd.

Alle kunstenaars zijn het er over eens, dat ridder Huber van alle silhouetsnijders de grootste is, en dat hij in zijn werk een levendigheid heeft gelegd die des te opvallender is, daar zijn witzwart mogelijkheden eveneens uiterst beperkt zijn.

Bij een volgende gelegenheid zullen we de Duitse schaarkunstenaars eens voorstellen.

Jachttafereel

De Deemstering

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Verborgen in de schoorsteen horen Hassan en Kaddoer dat er een complot gesmeed wordt tegen Napoleon. Er stort een muur neer en de vrienden worden ontdekt...

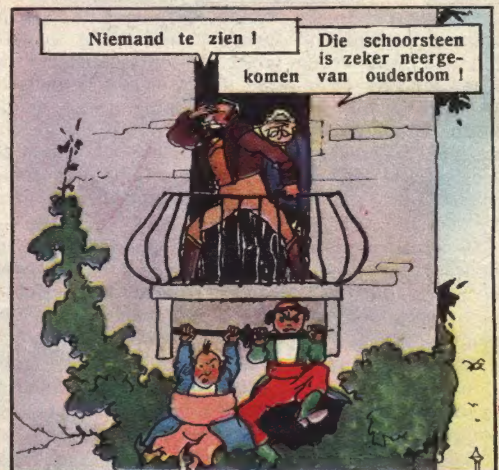

Tot grote opluchting van Hassan en Kaddoer trekken de samenzweerders zich terug. Onze twee vrienden laten zich langs de klimop naar beneden glijden...

Het ongeluk wil echter dat de twee kurassiers, die onze vrienden de vorige avond op de hielen zaten, plotseling vóór hen staan...

Het ADELAARSNEST

ROMAN VAN J. MEISSNER — GEILLUSTREERD DOOR R. REDING

Grey heeft van zijn landgoed Siedliska een opleidingsschool voor piloten gemaakt. Als de oorlog uitbreekt, zijn z'n leerlingen reeds meesterpiloten. Ze maken zich verdienstelijk op het front van het VIIe leger...

GREY schaterlacht!

Niemand heeft hem ooit zulk een part gespeeld! Honderd kilometers vluchten om zich ten slotte vrijwillig gevangen te geven! Het is waar dat de manier waarop die vreemde piloot aan een volledig escadrille kon ontsnappen meesterlijk was. Die piloot ontsnapte trouwens ook niet aan de eerste de beste escadrille, doch aan de Escadrille der Adelaars! Wie mag die meesterpiloot zijn? En waarom liet hij zijn machinegeweer niet spreken? Hij had hiertoe toch gelegenheid genoeg!

— Nu, we zullen het spoedig vernemen, zegt Grey halfluid en geeft bevel terug te keren naar de plaats waar de rest van de escadrille waarschijnlijk nog slag levert. Wat daar gebeurt is op dit ogenblik zeker belangrijker.

Er gebeurt echter niets meer. De strijd heeft nieuwe sporen gelaten op de vleugels van enkele Poolse vliegtuigen en op de grond liggen de wrakstukken van de vijf vijandelijke vliegtuigen. Zegevierend keert de escadrille in twee groepen naar het vliegveld terug. Halfweg ontmoeten ze de patrouille van Grey en vervoegen deze. Grey is erg benieuwd de vreemdeling te zien die ontkwam aan de klauwen van de dood, die hem uit zovele kanonmonden bedreigde. Wie is die acrobaat die de stuurknuppel zo geniaal hanteert? Wie is die piloot die met z'n zwaar toestel ontsnapte aan de achtervolging van zoveel vlugge Poolse jagers? Wie is die vreemde vogel die op een Pools vliegveld kwam landen?

De escadrille strijkt vlak bij de loodsen neer. Galetski wacht hen naast de vreemde machine op. Bijna tegelijkertijd wippen de piloten uit hun toestel en stormen naar Galetski om 't nieuws te horen. Doch plotseling blijven ze als aan de grond genageld staan.

Grey vindt het eerst de spraak weer. Hij roept en lacht luid. Dan roepen, lachen, schreeuwen en jubelen ze allemaal van vreugde. Ze rennen, struikelen in hun haast en stoten woeste Indianenkreten uit...

Daar, achter de rug van Galetski zien ze Stefan Wiretski opduiken. Stefan die met de armen zwaait en weent en lacht tezelfdertijd.

De Adelaars heffen hem in triomf op de schouders!

— Stefan !

De Adelaars hadden hun tenten opgeslagen in een uitgebrand kasteel.

Pas dan dringt de waarheid tot hen door. Ze worden bleek en bekijken elkaar met grote ogen waarin de schrik te lezen staat... Ze hadden Wiretski kunnen doden met eigen hand... kunnen doden met Poolse kogels!

— Maar hij is springlevend! zegt Grey met warme stem waarin de onrust natrilt en reeds de grote vreugde doorschemert.

Nu praten ze allen wild dooreen, bekijken Wiretski, wiens gezicht bleek en vertrokken is door de vermoeinis van de laatste dagen, oplettend. Ze kloppen hem op de schouders, armen en rug om te voelen of hij het wel degelijk is, of het zeker hun kameraad, Stefan, is die veilig en behouden naar het eigen nest terugkeerde!

De kapitein straalt van geluk en hij is geweldig fier. Hij drukt Wiretski in de armen en troont hem mee binnen. De jonge piloot ontsnapte aan de achtervolging en kon zich aan de grijparmen van de dood ontrukken, zonder zelf ook maar één schot ter verdediging te lossen! Heeft de kapitein dus niet het recht te hopen dat zijn escadrille het einde van de oorlog zegevierend zal overleven? Ja, Grey mag hierop rekenen nu hij voelt dat zijn droom, het oprichten van een onversaagde escadrille, werkelijkheid geworden is.

Het zegevierend offensief van het VIIe leger loopt ten einde. In de verdedigingslinies van de tegenstrever werden grote bressen geslagen en de Poolse regimenten zijn langs daar doorgedrongen in vijandelijk gebied. De vijand trekt zich terug en vlucht ten slotte in ordeloze benden. Het is een aftocht die doet denken aan de terugtocht van Toechatchewski, nabij Warschau, in 1920. In minder dan een week rukt het VIIe leger 360 kilometers voorwaarts. Tussen de andere luchthelden wordt de escadrille van Grey op de eerste plaats gerangschikt. De grijze jachttoestellen zijn getatoeëerd met rode stukjes zeildoek welke over de kogelwonden gekleefd zijn. Van de twintig machines blijven er nog twaalf. De overigen werden zwaar gehavend of geheel vernield in hardnekkige gevechten. Zelfs de witzijden valschermen, die Goddank het leven van acht piloten gered hebben, dragen merktekens in rode stof.

De escadrille is beroemd. Met haar zes en veertig luchtoverwinningen maakte ze geschiedenis.

Eindelijk komt er weer wat kalmte. In het Noorden wordt het front geëffend.

De infanterie tekent lange zigzaglijnen in de aarde; het zijn de loopgraven voor de schutters die beschermd worden door prikkeldraad.

De artillerie maakt enorme trechters in de vijandelijke voorlinies. De grond is er als een pokdalig gezicht doorwoeld met diepe littekens.

In eindeloze kolonnes rijden de vrachtwagens naar het front, de tanks en pantserwagens rollen over de omgewoelde wegen waarin ze nu en dan wegzinken. De Rode Kruiswagens voeren de gewonden weg. Over dit alles schijnt een flauwe herfstzon.

's Morgens is het kouder, de nevel wordt dichter en blijft langer over het veld hangen. Nochtans schenkt de Zomer als laatste gunst nog enkele lauwe, zelfs warme dagen. Het is dan stil over de uitgestrekte en verlaten velden waarin de sporen van de voorbije strijd nog zo duidelijk merkbaar zijn. De middag droogt het gras, kleurt de bladeren met rood en okergeel en zuigt het water uit de slijkerige wegen. Op sommige ogenblikken denkt men dat de Zomer nog eens weerkeert...

De Escadrille der Adelaars bevindt zich in een half uitgebrand kasteel. Een riviertje stroomt door het park en doorheen het glashelder water kan men, zelfs op de diepe plaatsen, de gele, zandige bodem zien.

Soms strekken de jonge piloten zich uit in het gras langs de oever om van de laatste warmte te genieten. Ze vertellen bijzonderheden over hun laatste gevechten en denken terug aan Siedliska. Ze praten er graag en lang over, want er zijn zoveel mooie herinneringen aan verbonden en die heerlijke tijd lijkt reeds zolang, zolang voorbij. Honderden kleinigheden uit hun leven op het landgoed Siedliska staan hen nog duidelijk voor de geest.

Aan de oever van dat riviertje worden de meesterpiloten opnieuw kinderen. Zoals vroeger vertelt Grey hun af en toe spannende verhalen en zoals vroeger spelen en stoeien ze door het gras en in het water, ze achtervolgen de kapitein en schreeuwen om ter luidst : «viktorie!» of «dood aan de vijand!» zoals toen...

Op een onweerachtige namiddag staan ze weer in twee ploegen tegenover een. Ze zijn op mekaars schouders gekropen en trachten nu elkaar op de grond te krijgen. Men hoort hun roepen en lachen op grote afstand.

Een koerier komt met zijn moto het binnenplein opgereden. Hij is van onder tot boven bestoft en heeft zeker een lange weg afgelegd.

— Een order van de kommandant van het VIIe leger, zegt de onderofficier.

Hij groet en lacht terwijl hij de uniform van Grey even bekijkt. Inderdaad, de kapitein is juist van de schouders van Bielak op de grond getuimeld!

Hij schiet met één hand zijn vest aan, terwijl hij met de andere de omslag tracht te openen. De koerier verdwijnt in een dichte wolk van stof en benzine...

De Adelaars staan rond hun kapitein geschaard en zijn merkwaardig stil geworden.

Grey leest de boodschap en er ligt een diepe vreugde over zijn gezicht... Met een geheimzinnige glimlach om de lippen zegt hij :

— Ik zal jullie de boodschap over tien minuten luidop voorlezen !

Hoofdkwartier van het VII[e] leger.

N[r] 2239, jaar 10...

Vermelding op dagorder n[r] 48.

Gedurende de voorbereidingen van het offensief en het offensief van de 15[e] tot de 24[e] dezer, heeft het Eerste Jachtescadrille der Vrijwilligers zich vooral onderscheiden in de gevechten op het front van het VII[e] leger.

Voortaan zal deze escadrille de naam « Escadrille der Adelaars » dragen. Wij zijn verheugd heel het leger te kunnen inlichten over de moed en de dapperheid van deze jonge piloten en wij stellen hen als voorbeeld aan alle soldaten van de Republiek. Hier volgen hun namen :

De korporalen :	Stefan Wiretski	19 jaar.
	Lechek Chtcherbinnski	17 »
	Janusz Radlitch	18 »
	André Kramer	16 »
De soldaten :	Joseph Bielak	19 »
	Jan Ahrens	17 »
	Boleslas Malicheski	17 »
	Kasimir Demidetski	17 »
	Witold Gorski	18 »
	Stanislas Nowak	18 »
	Sigismond Kozlowski	17 »
	Adam Plichta	16 »
	Karol Zakcheski	17 »

Het kruis « Virtuti Militari » derde klasse wordt verleend aan de kapitein-piloot Georges Grey, gezagvoerder van de Escadrille der Adelaars met volgende vermelding : Zijn leiding en doorzettingsvermogen droegen bij tot het sukses van het groot offensief. Hij gaf steeds het voorbeeld van moed en heldhaftigheid.

Generaal Tcherwinnski,
Bevelhebber van het VII[e] leger.

EINDE

Volgende Donderdag :

DE AVONTUREN VAN DZIDZIRI

DE BRONZEN SLEUTEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Brocca en zijn trawanten dringen de grot binnen. Het Rode Masker en Lambik zullen trachten Suske en Wiske te redden en de indringers tot rede te brengen. Lambik schiet een kemel:..

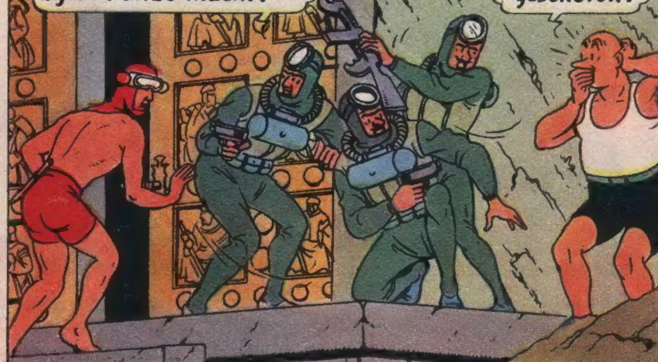

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

De soldaten van Senoris hebben de tempel van Efaoed ingenomen. De Sfinx en zijn handlangers kunnen echter door een geheime uitgang vluchten. Ze slepen Enak mee. Alex en zijn getrouwen volgen hen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Door de duisternis geholpen, kan Enak de deur bereiken en de grendel wegschuiven...

Vlug, Alex, ze zijn hier !...

... Terwijl de drie schurken zich in het donker een weg trachten te banen...

Vervloekt nest, sluit die deur !

... Doch Alex en zijn soldaten zijn reeds daar...

Enak ! Eindelijk !

Ssst:.. Pas op ! Verberg je hier... Ooo !...

Een dolk, die met krachtige hand gegooid wordt, scheert rakelings naast het hoofd van Alex...

Aaai ! We moeten ons verschuilen... Enak, weet je waar de lamp is ? We moeten licht maken, anders...

Heel zacht zijn de Sfinx en zijn trawanten naar een voorhang geslopen...

Opgelet ! Hier is het... Yen Si, ga voorop, ik volg en Karan sluit de stoet...

Doch Alex heeft een gerucht gehoord

Daar ! Achter de gordijn... Vlug ! Schiet !

De voorhang wordt plotseling weggeschoven en in een flauwe lichtschijn ziet men een zwarte gedaante... Een pijl zoeft...

Aai ! Ik ben geraakt !

Bij Minerva ! Sta op en ga voort !

Haast waanzinnig duwt de Sfinx tegen de deur, terwijl Yen Si ineen zakt...

Vervloekt ! Hij heeft de formule !

Geef je over !

Karan, die volgt, wendt wanhopige pogingen aan om de deur te openen...

Liever sterven! Pas op !

Terwijl Karan zich verweert, tracht de Sfinx de formule te vinden...

Karan heeft zich opgeofferd... Vlug, want de gevaarlijkste bandiet loopt nog op vrije voeten...

In zijn vlucht kan de Gouden Sfinx wapens grijpen...

Wat een geluk! Hier heb ik een helm, een boog en pijlen !

Intussen doorzoeken Alex en zijn soldaten de omgeving grondig...

De Sfinx durft niet bewegen...

Hoe krijg ik hen weg... Ha, ik weet het !...

(Wordt voortgezet.)

De tijgers der zee

EEN VERHAAL VAN I. STALIS. GEILLUSTREERD DOOR R. FOLLET

JOE MAC CREE liep gebukt, zwetend en met een hart dat bonsde als een stoomhamer, langs de struiken die het Japanse noodvliegveld omringden. Levend aan een der drie jachtvliegtuigen geraken welke op het grasveld in de hete zon stonden te glimmen, was zijn doel en zijn enige kans om aan een gewisse dood te ontsnappen.

Nauwelijks vijf minuten geleden was Joe nog een krijgsgevangene, die achter de prikkeldraad droomde van de vrijheid, veel eten en een behoorlijk bed. De drang naar dit alles had Joe voor de grote sprong rijp gemaakt, en toen hij die morgen de kans kreeg, was hij weggeglipt. Niet om een heldendaad te verrichten had hij dat gedaan, doch eenvoudig omdat hij de honger en de vlooien beu was.

Voor een held had Joe zichzelf nooit aanzien en een waaghals was hij evenmin; het leger had op hem nooit een bijzondere aantrekkingskracht gehad, maar hij kende zijn plicht, hij was trouwens een der beste jachtvliegers van zijn eskader. Gedurende de verovering van de Philipijnen door de Japanners omlaag geschoten, was hij heelhuids op de grond en nadien in een gevangenenkamp beland. Moeder Miserie werd daar hun beste vriend en daarom had Joe zijn hachje gewaagd bij een stoutmoedige ontvluchting, die goed begonnen, maar nog niet gewonnen was.

Mocht zijn engelbewaarder hem nu toch trouw blijven! Joe hoopte het hartsgrondig, terwijl hij voor de vrijheid en zijn leven rende. Achter hem knalden de vuurschoten van zijn achtervolgers, die de wachtpost op het vliegveld voor het gevaar waarschuwde. Almachtig! Een beetje minder rumoer zou bij dit spel beter gepast hebben, oordeelde Joe en hij wenste dat de schildwacht...

Geluk boven geluk, het was zo! De Japanse soldaat die zenuwachtig, met het geweer in aanslag bij een der vliegtuigen stond, bevond zich aan de overzijde van het vliegveld. Precies wat Joe verlangd had, hij bofte vandaag...

Paf! Een kogel zoemde naast Joe's oor een onbekende bestemming tegemoet, terwijl hij op het naastbije jachtvliegtuig toeholde. Een tweede, een derde en een vierde kogel boorden kuiltjes in het zand telkens op de plaats, waar Joe's voeten even later neerkwamen. Toen was het geweer van de Japanner leeg en Joe bereikte zijn doel, behendig dook hij achter de stuurknuppel.

Gelukkig kende hij die vijandelijke kistjes, zodat zijn start tamelijk vlot geschiedde. Ronkend stak het jachtvliegtuig zijn neus in de lucht en Joe vloog! De Japanners beneden dansten van woede. Joe nam het hen niet kwalijk, hij begreep hun gevoelens en waardeerde ze: hij was immers vrij en kon zich de weelde veroorloven breeddenkend te zijn. Op een kaart die in de stuurcabine hing, zocht hij naar een eilandje dat vermoedelijk nog in Amerikaanse handen was. In deze richting stuurde hij het vliegtuig.

Een half uur vloog hij, dan zag hij in de verte land en twee Amerikaanse jagers die hem tegemoet vlogen. Joe poogde zijn vredelievende bedoelingen uit te leggen, wuivende met zijn vest, doch de Amerikanen hadden meer zicht in de rijzende zon op de romp van het vliegtuig en, ondanks een handige duik van Joe, troffen hun machinegeweren dat wat ze zochten. Joe voelde zijn kist trillen en vóór hij het wist, zwalpte ze op zee als een brave vissersschuit. De golven gedroegen zich deftig, nogal vredig kabbelden ze rondom de vliegtuigromp en ze dreven Joe netjes in de richting van de kust. Joe zong van vreugde, niet lang helaas, want uit de motor sprong eensklaps een nijdige steekvlam op. Instinktmatig opende Joe de vergaarbak en de benzine vloeide in zee, het vliegtuig bleef echter branden.

Joe moest het water in of de ijselijke vuurdood sterven. Hij schatte de afstand naar de kust, meende dat hij het wel halen zou, hees zich uit de stuurcabine en wou naar een stuk vleugel duiken dat op het water ronddreef. Terwijl hij zijn armen voor de duik op-

Joe liep gebogen.

waarts sloeg, zwom er vlak voor zijn ogen een reuzenhaai voorbij, die voor de vlammen vluchtte; een beest dat met begerige wreedheid naar hem opkeek en de staart uit pure vraatzucht heftig schudde. Joe's maag keerde er bij, en het werd nog erger, nu hij aandachtig rondkijkend zag, dat het brandende vliegtuig omringd was door een troep vraatzuchtige haaien. Het vuur hield hen gelukkig nog op afstand.

Joe klappertandde zonder schaamte en niet zonder reden prevelde hij het ene schietgebed na het andere. De Amerikaanse vliegtuigen cirkelden reeds boven het eiland, waar op het ogenblik een motorboot zee koos om de drenkeling bij te staan. Eerst schoot men hem neer en dan kwam men hem helpen, aardige zaak zo'n oorlog! Mochten ze nu maar tijdig toekomen, het vliegtuig brandde als een fakkel en buiten het bereik der vlammen zwommen de haaien, op buit belust. Het vuur stak zijn rode tong naar Joe uit en verplichtte hem stap voor stap te wijken : over de romp ging het naar de staart, zijn laatste toevluchtsoord.

Toen het ook daar onhoudbaar werd, moest Joe in het water duiken op het gevaar af van onmiddellijk door de haaien verslonden te worden. Gelukkig hield het vuur de tijgers der zee nog op afstand, zodat de vlammen zijn vijanden én zijn vrienden waren. Indien het vliegtuig opbrandde vóór de motorboot ter plaatse was, mocht Joe zich aan een afgrijselijke dood verwachten, tenzij er een mirakel geschiedde. Een diepe wanhoop dreigde hem te overmeesteren, maar toen herinnerde hij zich een gebed, dat zijn moeder hem in zijn jeugd geleerd had. Hij bad het met opeengeklemde tanden en werd er wonderlijk kalm bij, nog leefde hij en met God's hulp zou hij er zich doorheen vechten.

Zolang het vliegtuigwrak brandde, moest Joe de haaien niet vrezen, de vuurgloed hield hen op afstand. Doch toen de golven sissend over de laatste resten van de brandende machine spoelden, wist Joe dat zijn lot zo goed als bezegeld was. Met uitpuilende ogen zag hij de zwarte haaienvinnen op zich toekomen. Snel kliefden ze het water...

— God!...

Joe poogde zich moedig te houden, als een man zou hij sterven... Het geratel van een machinegeweer zaaide paniek in de haaiengelederen en het monster dat Joe het dichtst genaderd was, werd aan stukken geschoten. Voor de éérste maal in zijn leven klonk het getiktak der kogels als een mooie muziek in Joe's oren. De haaien werden uiteengedreven, vraatzucht en bloeddorst ruimden baan voor een alles overweldigende vrees : de monsters zochten hun heil in een glorieloze vlucht. Joe werd uit het water opgevist door drie Amerikaanse mariniers.

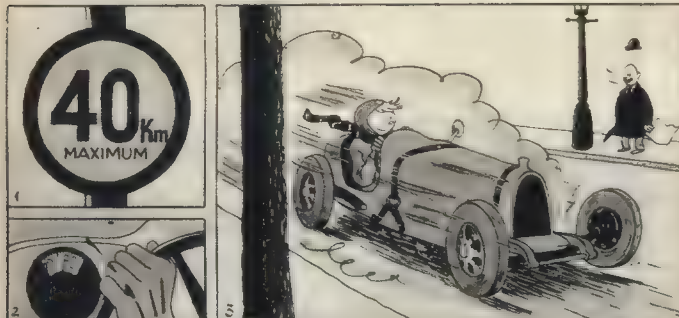
— Maar het is geen Japanner! riep er een.

— Neen, schuddebolde Joe, ik ben een ontsnapte krijgsgevangene. Maar nooit ontvlucht ik nog een kamp; de Japanners zijn engelen vergeleken bij de haaien!

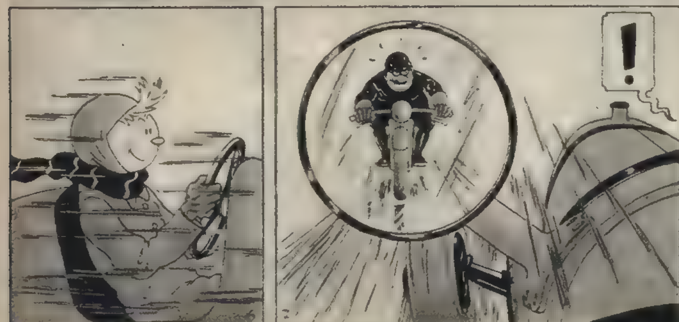
I. STALIS.

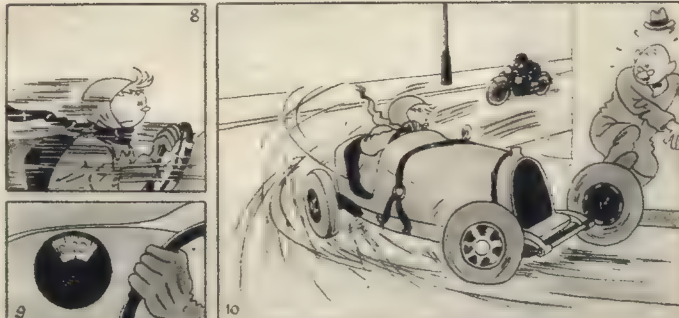
DE AVONTUREN VAN KWIK EN FLUPKE

DIE KNAPPE POLITIE!

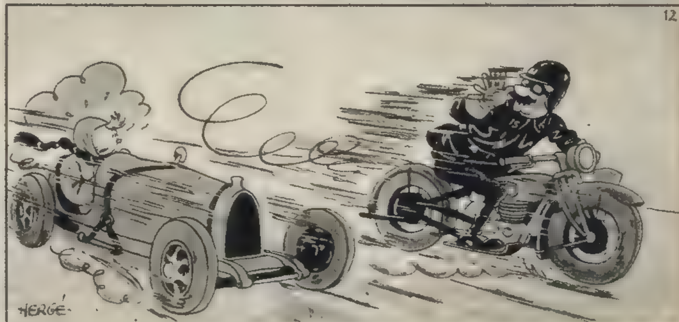

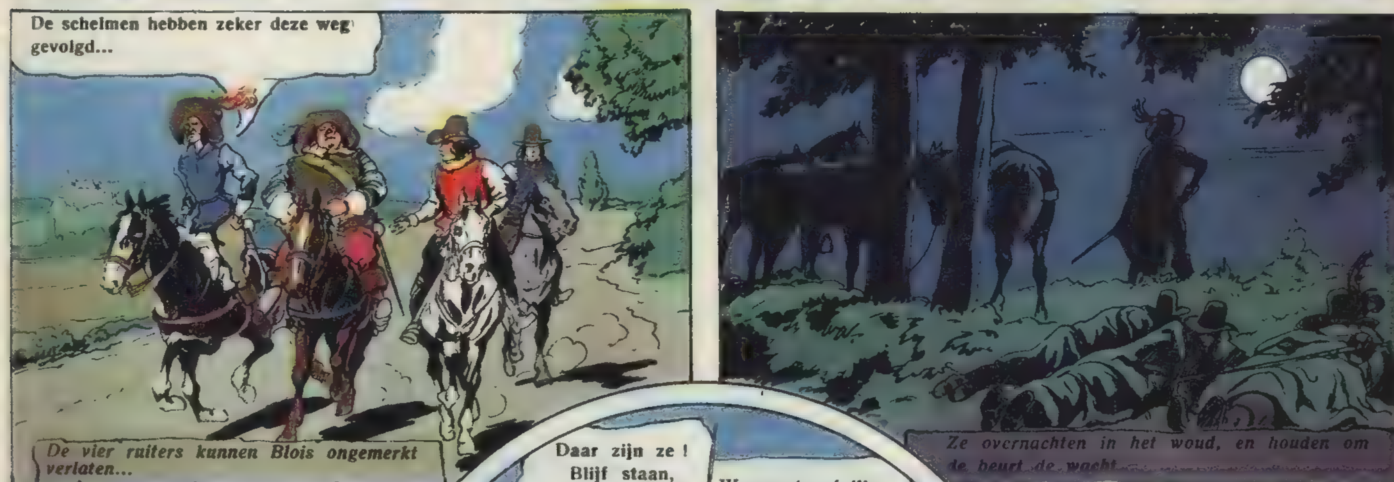
De Zoon van de Postmeester

Door André Galland

Jan keert van de kermis te Blois terug en vindt zijn vader nergens. Twee vechtersbazen vertellen hem dat de postmeester ontvoerd werd. Jan heeft besloten zijn vader te zoeken...

DE ZWARTE KAPER

Tekst door E. SALGARI

Tekeningen door F. CHILETTO

Om twee uur in de morgen komen de kapers in kleine sloepen aangeroeid...

L'Glonèse springt aan land en loopt met uitgestrekte armen op de Zwarte Kaper toe.

Onze held vertelt zijn avonturen...

Zodra de vloot volledig is, zet L'Glonèse koers naar Gibraltar. Enkele weken later is de stad in 't zicht. 's Nachts roeien een twintigtal kapers naar de kust om er de versterkingen te verkennen...

De volgende nacht ontschepen de overigen. L'Glonèse vuurt zijn mannen aan...

's Nachts ontschepen de kapers.

Met L'Glonèse en de Zwarte Kaper aan het hoofd rukt het kleine leger op naar de stad...

Carmaux voelt plotseling een hand op zijn schouder...

In het zicht van een heuvel gaat de Zwarte Kaper met een groep mannen voorop. Ze beklimmen de heuvel en zien voor zich een uitgestrekt vlak, moerassig terrein. Daarachter verheffen zich de versterkingen.

De kapers, die wachten op hun leiders, hebben hun tenten opgeslagen in het woud. Sommigen zoeken een plaats om het moeras te doorwaden.

De Zwarte Kaper en L'Glonèse keren terug naar hun mannen en verdelen het kleine leger in twee groepen...

Volgende Donderdag : L'GLONESE HEEFT GELUK !... (Wordt voortgezet.)

Nabluk De Eskimo

TEKST EN ILLUSTRATIE DOOR Frans CRAENHALS

NABLUK, een kleine, gele Eskimo, reed op zijn slede huiswaarts. Hij lachte zoals hij altijd lachte, wanneer hij van de Hudsonbaai terugkeerde, want daar, in de bewoonde wereld, ruilde hij telkens zijn rendierhuiden, vossenpelsen en zeehondenvet tegen vele heerlijke dingen die de Eskimo's doen dromen.

Tien zakken witte bloem, lagen op de slede en vijf dozen thee, kisten beschuit, leverpastei en tabak, benevens ook bonte stof, nagels, pennemessen en een braadpan. Nabluk had er vooral aan gedacht veel levensmiddelen mee te brengen, want Amung, de hoofdman van de stam, had gezegd :

— In de vlucht van de vogels heb ik gelezen dat we een strenge Winter zullen krijgen. De rendieren zullen vroeg naar het Zuiden afzakken en pas laat weerkeren. Ook de andere dieren zullen vluchten.

En Amung wist altijd goed wat hij zei ! Nabluk vuurde zijn honden aan en dacht aan de ontvangst die men hem zou voorbereiden. Zijn vrouw en kinderen zouden hem reeds van ver tegemoet lopen en de geburen zouden voor hun hutten staan... Om hen te doen schrikken zou hij zeggen :

— Ik heb niet veel gekregen voor de huiden, ze waren klein en vuil en de blanke man was slecht gemutst ! Na lang zagen en plagen heb ik toch een paar kleinigheden los gemaakt, kijk hier... nog een pak... en dat... en dit ook... en achter op de slede staan nog dozen ! De mannen zouden de tabak krijgen, de vrouwen de voorraad en de stof en de kinderen natuurlijk de nagels en de pennemessen. Heel de stam zou zeggen :

— Maar goed dat we Nabluk gezonden hebben, hij is de beste jager, heeft de beste slede en de beste honden ! Dank zij Nabluk, hoeven we niet te vrezen voor de Winter !

Iedereen zou tevreden en gelukkig zijn...

Een krachtige windstoot riep Nabluk tot de werkelijkheid terug. Dat voorspelde storm ! Hij was te haastig om uit te spannen en een schuilplaats te zoeken. Hij zou er wel doorheen geraken ! Doch plotseling joeg de wind de sneeuw zo dicht en zwaar op hem dat hij van de slede rolde en naar adem snakte... Hij sprong op en rende, worstelend met wind en sneeuw, achter de slede aan... Toen hij de honden eindelijk bij de teugels kon krijgen was de ramp reeds gebeurd : de slede was gebroken en omgeslagen en de zo begeerde en zo nodige kostbaarheden waren door de storm in alle richtingen verspreid.

Nabluk zocht en zocht, doch de storm nam nog in hevigheid toe en hij moest vlug een sneeuwhut maken om aan het ergste te ontsnappen.

Vier dagen woedde de storm en vier dagen moest Nabluk zich schuil houden. Met de stukken welke hij van zijn slede gevonden had vervaardigde hij er een kleinere.

Toen de wind ging liggen, zocht Nabluk opnieuw de omgeving af om zijn schatten terug te vinden, doch men kon beter een speld in de hooimijt zoeken dan die kisten en dozen. De storm had ze meegevoerd en de sneeuw had ze begraven. De kleine, taaie Eskimo weende haast toen hij met een lege slede naar huis reed.

Twee maanden was hij weg geweest en zijn vrouw en kinderen en heel de buurt kwam hem tegemoet gelopen ! Reeds las hij de ontbering op hun gezicht, maar de vrouwen riepen vrolijk :

— Heb je bloem ? En waar zijn de koekjes en de stof ?

— En waar is de tabak en de thee ? vroegen de mannen.

— Onze nagels en onze pennemessen ? riepen de kinderen.

Nabluk toonde zijn afgematte honden, zijn kleine slede en vatte al zijn tegenslagen en al dat leed samen in één woord :

— De storm...

De Eskimo's bogen het hoofd en er lag veel droefheid in de ogen van Amung de Wijze, toen hij murmelde :

— Onze kinderen zullen vermageren en verzwakken, de volwassenen ziek worden en de ouden sterven.

's Avonds weenden de vrouwen in hun kleine sneeuwhutten. Nabluk was droevig en ongerust en zijn voorhoofd was doorgroefd met een diepe zorgenrimpel. Hij zuchtte en zei :

— Morgen vertrek ik opnieuw.

Zijn vrouw en Komok, zijn oudste zoon, bekeken hem verwonderd en Nabluk herhaalde krachtiger :

— Morgen vertrek ik opnieuw, en voor zichzelf voegde hij er aan toe : « en ik breng genoeg voorraad mee voor de Winter of ik wil geen Nabluk meer heten ! »

De volgende morgen voor dag en dauw, trad Nabluk uit zijn hut en zag tot zijn grote verbazing dat Komok ook klaar stond om te vertrekken... De honden waren reeds ingespannen en fier rechtop stond Komok in de slede.

— Ik ben een man nu, zei hij vast.

— Neen, een man ben je nog niet, maar je zult er spoedig een worden, antwoordde Nabluk.

In de grond was hij blij dat zijn zoon naast hem zat. Indien zijn plan mislukte, zou Komok kunnen getuigen dat hij het onmogelijke gewaagd had om zijn stam van de hongersnood te redden.

— Hohé ! riep Nabluk en blaffend stoven de honden weg...

★

Na drie dagen kwamen ze aan de uitgestrekte ijsvlakten. Nabluk liet zijn zoon bij de slede en ging zelf op verkenning. Pas 's avonds keerde hij terug.

— Amung heeft gelijk, zelfs de zeehonden zijn schaars. Ik vond slechts vier luchtgaten in het ijs.

Komok heeft een hut van sneeuw gebouwd en ondanks al zijn goede wil moet zijn vader een handje toesteken. Zo 'n ijshut maken is niet zo gemakkelijk. Er is veel handigheid en veel ondervinding voor nodig. Met een mes snijdt men blokken uit de sneeuw die hard genoeg zijn en niet afbrokkelen. Van binnen uit legt men de blokken op elkaar en pas als de hut klaar is, komt men er uit. Met droge poedersneeuw stopt Komok al de reten dicht. Dan maakt hij een lange gang waarin de honden kunnen schuilen.

Als Komok klaar is, bestudeert hij het gezicht van zijn vader om te zien wat hij er over denkt. Nabluk buigt zich over het halfrond, wrijft met de handen over de sneeuw, schikt hier en daar een blok, stopt een reet dicht en bekijkt de hut dan van op afstand...

— Als je nog zoveel hutten bouwt als ik vingers aan mijn handen heb, kun je het. Deze nacht zullen we echter in jouw hut slapen...

(Wordt voortgezet.)

De storm, zei Nabluk stil...

De raadselachtige Signor Barelli

Een bandiet, die Barelli schaduwt, bemerkt dat inspecteur Moreau de trap opkomt. Hij trekt de hoed over de oren en verschuilt zich in een leegstaand appartement...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

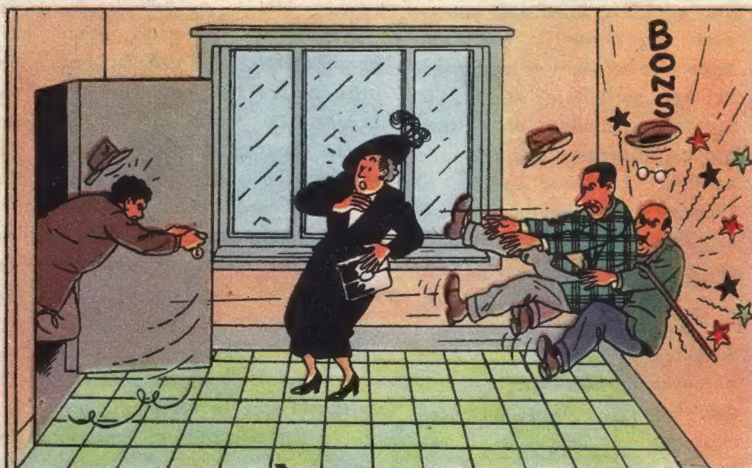

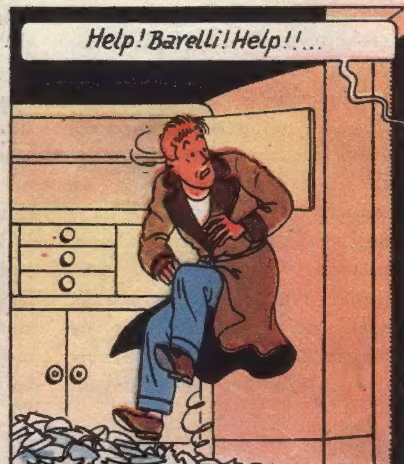

(Wordt voortgezet.)

Op de bergen wil ik zijn!

REEDS van in Oktober valt er sneeuw in de Alpen, eerst een beetje en dan met hele karrevrachten. Nu liggen de bergen van hun ijzige toppen tot aan hun voet onder sneeuw, evenals de wouden en de valleien met de rustige bergdorpen. Als wij hier de witte sneeuwvlokken zien dwarrelen, hopen we dat het véél en lang zal sneeuwen om eindelijk eens die slede, die onder een laag roest in het schuurtje steekt, te kunnen uithalen en zware sneeuwschoenen te kunnen aandoen ! Maar zelfs al sneeuwt het lang en duchtig, hij blijft niet liggen ! Konden we maar naar de bergen...

In Zwitserland, Oostenrijk, Duitsland en Frankrijk halen de skiërs hun planken of hun sneeuwschaatsen van de zolder, bevrijden hun skischoenen van een laag vet en bekennen met een zucht, dat ze vergaten motbollen in hun zeehondenvellen te leggen, zodat er hier en daar luchtgaatjes in zijn. Ze laten het echter niet aan hun hart komen, en zingen of fluiten hun hoogste lied. Seffens lopen ze immers naar het station, naar de wachtende trein, waarin ze vrienden en kennissen aantreffen die, gepakt en gezakt zoals zij, eveneens naar de bergen trekken. Voor de kinderen zijn het triomfdagen. Zij zijn immers veel leniger en handiger dan hun vader en moeder, al hebben die twee dan ook de laatste weken, als voorbereiding tot de grote dag, geen enkele radioturnles meer overgeslagen !

OP GEMZENJACHT

Neen, het is geen echte gemzenjacht, zo ver hebben onze skiërs het nog niet gebracht. Zo wordt echter de kleine proef genoemd, waaraan al diegenen onderworpen worden die reeds een paar weken hebben geoefend, of het vorige jaar naar de skibaan kwamen en een ster op hun skipak dragen. Ze voelen zich reeds echte, geboren skiërs en hopen nu ook de tweede en de derde ster te verdienen om op « gemzenjacht » te kunnen gaan.

De af te leggen weg is een slalom. Deze weg is door de leraar afgebakend met kleine wimpels, die in zigzaglijn vertikaal en horizontaal opgesteld worden. De kandidaat moet nu doorheen al deze « deuren » in een minimum van tijd. De professor bepaalt de tijd. Indien hijzelf de weg aflegt in 30 sekonden, krijgt de kandidaat de « bronzen gems » indien hij het doet in 45 sekonden. Kan de kandidaat het in 37 sek. 5/10°, ontvangt hij de « zilveren gems ». De « gouden gems » krijgt hij die slechts 10 t.h. meer tijd nodig heeft dan de leraar zelf. Dat is echter eerder zeldzaam.

DE ECHTE SKIERS, DE ECHTE GENIETERS !

Men ontmoet hen niet op deze ietwat woelige banen. Zij houden van de bergen, van de sneeuw en van de natuur en doen het langzaam. Ze wikkelen een zeehondenvel om hun ski's, om de hellingen op te geraken zonder achteruit te glijden, gespen hun rugzak aan en trekken er van 's morgens vroeg op uit. Soms blijven ze enkele dagen in de bergen en overnachten in de berghutten welke dienen om deze natuurvrienden te onvangen. Dagenlang glijden ze stil op en af en kijken naar het enig mooie landschap. Soms volgen ze de sporen van een hinde, zien in de verte echte gemzen, en ontdekken duizenden wonderen die zich alleen aan hen openbaren.

's Middags zetten ze zich op een naakte rotsblok of ergens op een stuk droog gras, werpen hun pullovers uit en eten hun brood terwijl ze zich laten bruinen door de zon, want het is daar lekker warm ! Ze kijken neer op de ingesneeuwde valleien en mooie dorpen en hebben niets dan misprijzen voor die skiërtjes die zich afsloven om een ster of een medaille te krijgen...

WAT ZIJN DIE TYROLERS TOCH GELUKKIG !

De dagen gaan veel te snel voorbij. Je hebt reeds twee sterren kunnen veroveren en voelt je al een ervaren skiër ! Over de gekneusde handen, verstuikte voeten, enz... wordt natuurlijk niet gerept. Na twee weken ben je ook zo bruin alsof je twee maanden aan zee was geweest en voelt je zo fris als een bliekje.

Aan vrienden thuis vertel je dat de professor de berg afgaat tegen 159 km. per uur en dat je het zelf klaarspeelt tegen 70 per uur (dat is maar 30 of 40 km. gebeuzeld). Je denkt aan die Tyrolerkinderen die niet met de tram, de bus, of per auto naar school gaan, doch... op ski's ! Stel je voor, op ski's naar school ! De zo gehate rekenles wordt er opeens aantrekkelijk door. En je denkt aan de meisjes met blonde vlechten en rode strikjes, de schooltas op de rug, die iedere morgen in dolle vaart naar beneden suizen en met een zwierige boog over de beek springen, waar jij zo lekker ingetuimeld bent !...

HOE SNEL LOOPT DE MENS?

IEDER jaar worden er tijdens loopwedstrijden records neergehaald. Het is daarom zeker interessant te vernemen wie de snelste loper ter wereld is. Wel, het is de Panamees Lloyd La Beach die in het jaar 1949 een snelheid bereikte van 35 kilometer per uur.

Deze snelheid werd echter niet behaald over 100 meter, doch wel over 220 yards. Men is geneigd te geloven dat een loper, om 200 meter af te leggen, het dubbele van de tijd gebruikt, die hij nodig heeft om 100 meter te lopen. Dit is niet zo. Het zou niet moeilijk zijn te bewijzen dat al de recordhouders ter wereld de 200 meter, naar verhouding, vlugger afleggen dan de honderd.

Dit komt omdat de renner stilstaand vertrekt en het enkele sekonden duurt vooraleer hij zijn volle kunnen kan geven. Lloyd La Beach b.v., legt de 100 meter af in 10 sek. 2/10e (een gemiddelde snelheid van 35 kilometer 640) en de 220 yards in 20 sekonden 3/10e) dus 35 kilometer 675).

De snelste man ter wereld werd in 1945 ontdekt door de oefenmeester van de universiteit van Wisconsin (U.S.A.). Met iedere pas gaat Lloyd La Beach *twee meters negentig vooruit!* Lange benen heeft hij dus alleszins!

HOE SNEL FIETST HIJ?

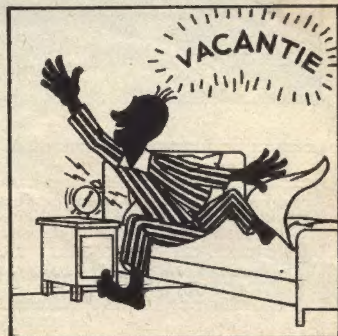
IK hoor jullie al roepen : « Poeske Scherens is de snelste ! » Ja, Scherens legt inderdaad de laatste 200 meter van zijn koers af in 11 sekonden 8/10e, dus tegen een snelheid van méér dan 60 kilometer per uur!

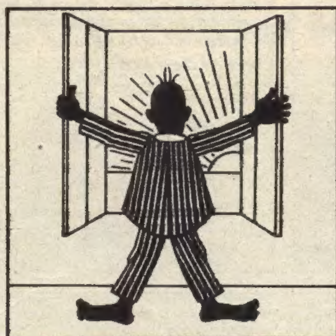
Sommige sportlui beweren dat een renner in de Ronde van Frankrijk een snelheid van 70 kilometer en méér per uur kan bereiken in het afdalen van de bergen. Anderen zeggen, en dit is dicht bij de waarheid, dat de snelste renners deze zijn die uithoudingsvermogen hebben en bovendien kunnen sprinten zoals b.v. Rik Van Steenbergen.

Niemand denkt er aan dat een renner de snelheid van 156 kilometer 500 per uur heeft bereikt en dit is nochtans zo. Dit reccord werd behaald door de Duitser Kramer op de autosnelweg van Keulen. Hij haalde deze snelheid achter een moto en had een speciale fiets laten vervaardigen met een verzet van... 21 meter!

EEN GENIAAL IDEE!

KUIFJE in antwerpen!

Kuifjesvrienden van Antwerpen en omgeving:

Donderdag 18 Januari, van 15 tot 16 uur, verschijnt KUIFJE op het televisiescherm. Komt allen naar de *Grand Bazar* (Groenplaats).

Volgende week nadere bijzonderheden!

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGARD-P. JACOBS

Kamal keert terug met de aanhoudingsmandaten, doch de vogels zijn gaan vliegen. Mortimer kon ondanks al zijn inspanning hun ontsnappen niet beletten, daar men hem een verdovingsmiddel had toegediend...

Vijf minuten later...

Maar kijk toch eens naar het gezicht van dat heerschap. Ik hoop maar dat hij niet zal in slaap vallen in de hall!

Hemel! Ik geloof waarachtig dat hij dronken is!

Inderdaad. Sedert enkele ogenblikken worstelt Mortimer tevergeefs tegen een geheimzinnige macht!

Verduiveld, wat overkomt me hier? Het is thans het moment niet om te slapen!

Ondanks zijn inspanning krijgt de verdoving...

...de bovenhand en plotseling...

...ziet hij doorheen een nevel Olrik die, begeleid door zijn lijfwacht, uit de lift stapt en langzaam naar de uitgang wandelt...

Ho, mijnheer Hilton, twee heren kwamen naar u vragen... het is reeds een paar minuten geleden...

O ja, ik weet het... Het was commissaris Kamal, niet?

Ik weet waarover het gaat... Indien hij terugkeert kunt u zeggen dat hij mij in het Helmia Palace kan treffen...

...Ja, maar de tweede heer wacht hier...

Mortimer verzamelt al zijn krachten en tracht zich op te richten.

Hou... hou... h... Het is...

Hoezo? Die meneer daar? U gekscheert... die man is schandalig dronken. Ik ben niet van plan met zulk een individu te spreken. Kamal heeft zonderlinge relaties!

De professor valt half bewusteloos terug. Hij is onmachtig en moet toezien hoe Olrik en zijn handlanger het hotel verlaten.

De politie... aanhoud..

Onder de ogen van de politieagenten dalen de twee rekels nonchalant de trappen af terwijl de Lincoln voorrijdt.

Een ogenblik later stuift de auto weg. Op hetzelfde moment...

..komt commissaris Kamal met de aanhoudingsmandaten...

...aangereden. Mortimer komt buiten en ziet de politiewagen. Hij roept...

De... De Lincoln...

HEBT JE JE REEDS HET ZWAARDVIS ALBUM AANGESCHAFT?

(Wordt voortgezet.)